

Макс
КІДРУК

ДОКИ
СВІТЛО
НЕ ЗГАСНЕ
НАЗАВЖДИ

роман

ДОКИ СВІТЛО НЕ ЗГАСНЕ НАЗАВЖДИ

РОМАН

Привіт, Читачу або Читачко!

Книга, яку Ви тримаєте в руках, особлива. Її доповнює мобільний додаток, що його можна безкоштовно завантажити на сервісі *Google Play* для пристроїв з операційною системою *Android* або на *App Store* для *iOS*. Для цього зайдіть зі смартфона на веб-сайт www.maxkidruk.com — там будуть посилання для завантаження, — або просто зіскачайте QR-код:

Напевно, найбільш ефектною частиною мобільного додатка є інтерактивна обкладинка (запустіть його, натисніть на зображення камери та наведіть Ваш смартфон на обкладинку), проте є дещо інше, менш видовищне, зате значно важливіше — відгалуження основного сюжету.

Іноді говорять: роман має нелінійний сюжет, але нелінійністю зазвичай називають хронологічну непослідовність — коли кілька історій розвиваються паралельно лише в голові читача, а на папері їхні епізоди, хоч

і перемішані, йдуть один за одним, немовби нанизані на нитку. Тобто технічно роман таки залишається лінійним. Таким, наприклад, є «Де немає Бога» — шість на перший погляд хаотично переплетених історій, і логіка чергування окремих епізодів стає зрозумілою ближче до кінця.

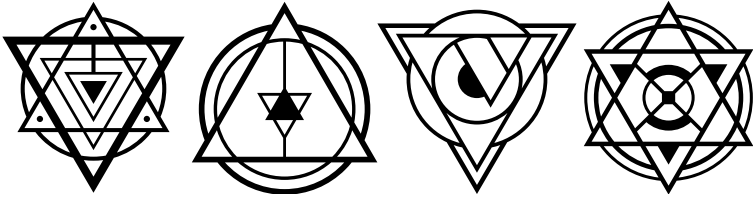
Виведення фрагментів тексту за межі основного блоку дає змогу створити по-справжньому нелінійний сюжет. Якщо раніше роман так чи так був лінійним, то тепер, із мобільним додатком, його структура стає деревоподібною: додаються гілки, які описують другопланових героїв, розкривають невидимі зв'язки, показують той чи той епізод з абсолютно несподіваного боку.

Що це дає? Для читача — глибину, для автора — можливість створити об'ємну історію з купою взаємопов'язаних деталей, складність і продуманість яких обмежується лише його уявою.

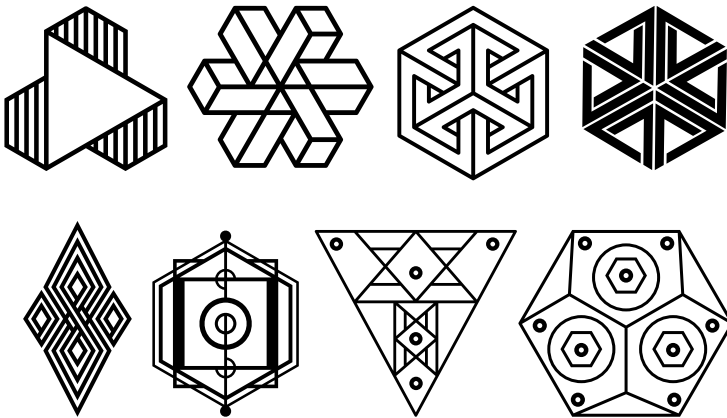
Чому для цього потрібен додаток? Тому що другорядні фрагменти завеликі, щоб розмістити їх у зносках. Вставляти їх безпосередньо в тіло роману також не варіант, адже вони не рухають сюжет, а отже, звертаючи у бокове відгалуження, Ви відволікатиметеся.

З огляду на це виникає запитання: як усю цю «гіллясту» конструкцію читати? Не рекомендую братися за винесений фрагмент, шойно натрапите на піктограму, що веде до нього в тексті. Це не зноска — відгалуження саме по собі може бути складним і заплутаним, а тому ліпше починати читати після того, як закінчите розділ. Або кілька розділів. Зрештою, можете дочитати роман до кінця — він цілком самодостатній — і тільки після цього переходити до фрагментів у додатку.

У романі #ДокиСвітло таких додаткових текстів є чотири — по суті, чотири бонусні оповідання, які надають неабиякої глибини основній історії, — і вони сховані за ось такими умовними позначками:

Окрім того, Ви можете побачити місця, описані в романі, і ось їхні піктограми:

А ще — прочитати щоденник однієї з героїнь, уривки якого є в тексті, і навіть поспілкуватися в чаті з персонажем, про долю якого точно захочете дізнатися більше. Коротше, щоразу, коли біля ілюстрації бачитимете стилізоване зображення руки зі смартфоном, запускайте додаток і наводьте камеру на піктограму.

Приємного Вам занурення в історію!

Ваш МК

Додаток створено українською ІТ-компанією «ideil.» (www.ideil.ua). Компанія також розробляла сайти та мобільні додатки для ONUKA, гурту «Друга Ріка», ТСН, Одеської кіностудії та ін.

Let me tell you a story to chill the bones
About a thing that I saw...

Iron Maiden, «Dance Of Death», 2003¹

¹ Дозвольте розповісти історію, яка пройме до кісток,
Про те, що довелось побачити...
— Iron Maiden, пісня «Танець смерті», 2003 (англ.). — Тут і далі прим.
автора.

«Усе гаразд. Усе під контролем. Я повністю контролюю... — хапливий вдих, тиха відрижка, — абсолютно точно контролюю ситуацію».

Аби остаточно в цьому переконатися, Рута зупинилася за крок від утуленої в куток вестибюля фанерної будки та повернулася до огрядної вахтерки, яка крізь замацану шибку насторожено стежила за її невпевненим дефіле, — вирішила її усміхнутися, проте зрештою лише міцніше стисла посірілі губи. Щойно Рута загальмувала, відчуття, ніби ступила до ліфта, в якому обірвалися троси, виникло знову. Клекітливий жар із живота застрибнув до горла, і дівчина, видавши утробне кумкання, рвонула через тамбур до виходу, з розгону штовхнула важкі дерев'яні двері та вискочила на ганок гуртожитку.

Щосили втягнула в легені прохолодне повітря.

Це не так щоб дуже допомогло, проте бажання вирвати із себе палаючі нутроці на якийсь час стихилося.

Шумно видихнувши, Рута роззирнулася. Під тім'ям немовби надули кульку з гелієм, через яку дівчину кренило то в той, то в той бік. Обліплена мертвими комахами діодна лампа, що набридливо дзижчала за її спиною, заливала жорстким штучним світлом бетонні сходи. Руті приверзлося, наче довжелезна тінь, що пролягла від її кедів до середини східців, звивається змією. Усе довкола пливло та пульсувало. Відчуваючи потребу зачепитися очима за який-небудь нерухомий об'єкт, дівчина підвела голову

та спрямувала погляд за межі ненадійного світлового кола. Спочатку глянула праворуч. Удалині заспокійливо мигтіли вогні Відінської. Звідти ж линув приглушений шум машин. Рута звела брови на перенісці, згадуючи, котра година. О пів на дванадцяту? Вже за північ? Вона почула голоси і, гойднувшись, повела головою ліворуч. Попід поруччям зі сталевих труб, з яких майже повністю облупилася фарба, стояли Репа й Артемон (а може, й не Артемон, можливо, то був Божинда — Рутин погляд сповзав кудись униз і вбік, і вона ніяк не могла роздивитися). Приятелі її Богдана. Курили. Тобто курили до того, як вона вивалилася з тамбура на ганок.

— Ей, ти в нормі? — блимнув закислою й сумними, мов у чихуахуа, очима Репа. — Все окей? — Попри щільний алкогольний туман у голові, дівчина вловила в його голосі насмішку.

— Ти окей? — луною повторив Артемон.

Рута спробувала кивнути, та через хвилю нудоти, що піднялася до горла, напружилася так, що рух голови більше нагадав нервово посмикування. Хлопці говорили щось іще, і Рута їх чула, проте не розуміла. Слова накладалися одне на одне та деренчали над вухами, неначе в'язка порожніх консервних бляшанок.

Нудота різко посилилася. Рута рвучко відвернулася й уп'ялася очима у віддалені вогні Відінської, невідь-чому сподіваючись, що вони дадуть змогу заякоритися та подолати шалене запаморочення.

Аби ж то. Спливла ще секунда, і її обличчя втратило колір, долоні вкрилися холодним потом, а їдка гаряча грудка, здавалося, досягла аж носоглотки. Хтось з'явився у проході за спиною — дівчина розрізнила кроки та стогін дверної пружини, після чого напружилася з останніх сил. «Ні, Рудо, ні! Ніхто не блюватиме, — обережний, судомний вдих. — Усе під контролем. Ніхто. Не. Блюва...»

Несподівано її очі розширилися, нібито Рута пригадала щось напрочуд важливе, а наступної миті дівчина широко розтулила рота й вивергнула просто собі під ноги пригоршню рідкуватої жовтої кашки.

«Ох ти ж бляха».

Хтось із хлопців ліворуч неї вилаявся. Тамбур струснуло від реготу; Рута не ризикнула озиратися, бо в голові досі люто паморочилося.

«Бляха!» Вона витріщилася на калюжу блювотиння між ногами з таким виглядом, наче намагалася збагнути, звідки вона взялася.

Репа кинув комусь за її спиною:

— Поклич Лару.

Ларою хлопці називали поміж себе Бодю Лаврика, з яким Рута зустрічалася вже трохи більше як місяць.

Тяжко сопучи, Рута розгойдувалася над ляпкою блювотиння. Обшарпані думки з тріском зіштовхувалися та розлітались у спантеличеній свідомості. Що, чорт забирай, вона забула на цій вечірці? У цьому гуртожитку? Серед старших, здебільшого незнайомих хлопців і якихось шалав? Їй тут не місце, давно мала би бути вдома, лежати в ліжку, а тут... Залишки пристойності завібрували в голові, і думки перекинулися на інше: Рута глипнула на калюжу блювотиння під ногами та відчула, що не може лишити все просто так. Це свинство. Такий срач розвела! Треба прибрати за собою. Розставивши руки, вона заходилася кедями розтирати по бетону нещодавній вміст свого шлунка.

За її спиною хтось заволав:

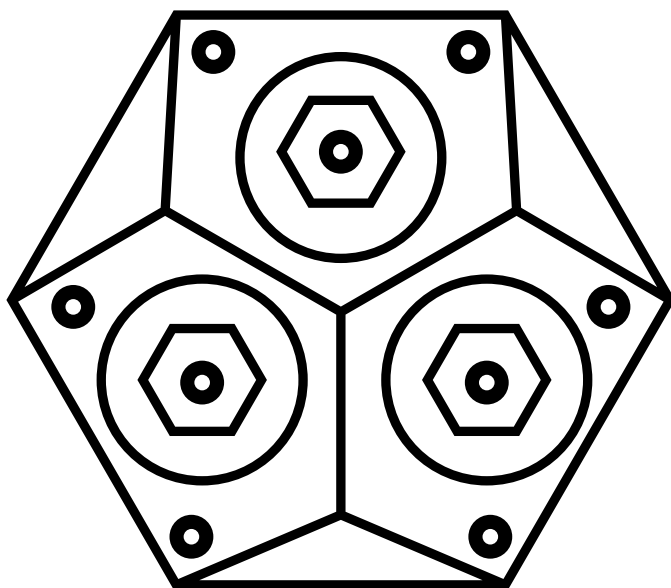
— Гляньте, що вона робить!

Рута перестала розмазувати кашку та повела очима назад. У тамбурі стовбичили Панк, Бакай, Божинда, поміж них — дівчата, чийх імен вона не запам'ятала. Одна з тих курок не могла заспокоїтися і, безуспішно затискаючи рота долонями, істерично іржала. У свідомості Руди її сміх

перетворювався на скрипіння поїдених іржею завіс. Дебелый Стас Божинда (однорупник Боді Лаврика, якого нарекли Божиндою через прізвище Божко) дістав мобільний і взявся знімати:

— Отже, нова тьолка Лари, перший обригон. Без реєстрації та есемес!

Новий, ще дужчий вибух реготу.

Нарешті в тамбурі з'явився Лара. Пасмо каштанового, закрученого на кінцях волосся спадало на лоб, прикриваючи праве око. Хлопець не був кремезним, але через невисокий зріст і коротку шию плечі здавалися непропорційно широкими. За день до знайомства з Рутою йому виповнилося дев'ятнадцять, тоді само — на дев'ятнадцятиріччя — хлопець припинив голитися, і тепер акуратно підстрижена борідка кольору темної міді робила його